Ч. 84 Четвер 17 (29) цьвітня 1897. Рік VII

Виходить у Львові що дня (крім неділь і гр. кат. сьвят) о 5-ій годині по полудни.

Редакция і Адміністрация: улиця Чарнецкого ч. 8.

Письма приймають ся лиш франковані.

Рукописи звертають ся лиш на окреме жадане і за зложенем оплати почтової.

Рекламациї незапечатані вільні від оплати почтової.

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додаток до „Ґазети Львівскої“.

Передплата у Львові в бюрі дневників Люд. Пльона і в ц. к. Староствах на провінциї
на цілий рік зр. 2·40
на пів року „ 1·20
на чверть року „ —·60
місячно . . „ —·20
Поодиноке число 1 кр

З почтовою пересилкою:
на цілий рік зр. 5·40
на пів року „ 2·70
на чверть року „ 1·35
місячно . . „ —·45
Поодиноке число 3 кр

Гостина Є. Вел. Цісаря в Петербурзї.

Переживаемо важну добу в сучасній історию народів Европи, добу, котра для всхідних сторін нашої части сьвіта коли не творить ще рішучого перелому, то есть на всякий случай етапою в дальшім розвою, зазначуючою поки що застою в цілій всхідній справі а заразом і забезпечуючою мир для народів Европи. В сій добі найвидатнійшим, найбільшого значіня фактом єсть без сумнїву гостина нашого Монарха, Єго Величества Цісаря Франц Йосифа в Петербурзї. Вже то само, що в історию австрийскої держави того рода факт належить до великої рідкости, надає тій гостинї незвичайної ваги. Не будемо тут над сею вагою близше застановляти ся а наведемо лиш то, що пише Fremdenblatt о сій гостинї.

В виду традицийних відносин — каже згадана ґазета — межи обома дворами та виміна візит дає нагоду показати перед цілим сьвітом дружні відносини Австро-Угорщини до Росиї. Єсть то безперечно потїшаючим фактом, що дві держави, котрі належать до ріжнородних ґруп державних, можуть удержувати з собою відносини так повні взаімного довіря — єсть то факт, доказуючий, як великий поступ зробила Европа в послїдних роках в напрямі успокоєня ся в ній пристрастий політичних. Факт той треба завдячувати змаганям верховодячих мужів державних, котрі окремі інтереси поодиноких держав усунули на другий плян в виду загального інтересу, лежачого в удержаню мира — а як ясно зарисовує ся та політика, доказує обставина, що подїї, котрі від року потрясають Всходом, не викликують глубшого занепокоєня, і що мимо найновійших подїй нїгде не появила ся обава якогось конфлїкту межи великими державами. Кожда держава старає ся усунути все то, що могло би поріжнити кабінети, передовсїм однак звертає увагу на недопущене до війни европейскої.

Зазначивши відтак особисте значінє нашого Монарха в европейскій політицї, говорить Fremdenblatt о царю Николаю і каже, що він має амбіцию довершити великих дїл цивілїзацийних в своїй державі та укріпляє що раз більше звязь Росиї з прочою Европою. Еру Николая II. можна вже тепер схарактеризувати в тім напрямі, що цар збільшив вплив своєї держави не тим, чого зі сторони Росиї побоювали ся, але тим, чого сподївано ся по сталости єго політики. В той спосіб з'їзд петерсбурґский зведе двох Монархів, котрі з висоти свого становиша обіймуть ясним поглядом широке поле попутаних часто інтересів своїх народів — двох Монархів, котрі всюди тїшать ся тим довірєм, яке також взаімно мають для себе. Они репрезентують народи, котрі не бажають нових підприємств — заступають держави, котрих інтереси лежать більше в удержаню даного стану річи, як в єго зміні. Коли такі Володїтелї подають собі руки, Европа з спокоєм глядить на се великого значіня видовище навіть серед відносин, котрі тепер потрясають Всходом.

Є. Вел. Цісар виїхав в недїлю пополудни в товаристві Найдост. Архікнязя Оттона і в супроводї сьвити, серед котрої знаходить ся міністер справ заграничних ґр. Ґолуховский і шеф ґен. штабу бр. Бек, до Петербурґа. На повитанє Монарха виїхали на границю: ґен.-ад'ютант Чертков, ґен.-майор Белосельский-Белозерский, прибочні ад'ютанти Непокойчіцкий і кн. Кочубей-Лера і полковник Жуєв. На стациї Луґа дожидав Монарха петербурґский ґубернатор ґр. Толль.

Дня 26 с. м. о 5 год. 50 мін. рано приїхав Є. Вел. Цїсар з Найдост. Архікн. Оттоном і світою до Варшави. На красно удекорованім двірци повитав Монарха варшавский ґен. ґубернатор, кн. Імеритиньский і ґен.-ад'ютант царя Чертков. При звуках австрийского імну народного оглянув Монарх почетну роту 35 полку драґонів свого імени, котра виступила пїшо а відтак відбули ся представленя. По 40 мінутах побуту поїхав Монарх в дальшу дорогу.

Кн. Імеритиньский одержав від Цїсаря ленту ордера Леопольда з брилянтами, а шеф ґен. штабу варшавского округа войскового ґен.-поручник Пузиревский ордер зелїзної корони I-кляси. Крім того надав Монарх богато відзнак ще й иншим особам.

Ві второк рано о 10 год. приїхав Монарх до Петербурґа і розпочав ся ряд торжеств, при готовлених на час гостини. Столиця Росиї була величаво украшена. Цїла дорога від варшавского двірця аж до московского була прибрана ґірляндами і хоругвами. Високих гостий витали несчислимі маси народу, а від двірця зелїзниці аж до т. зв. Зимного двірця творило

---

9)

Крета і Македония.

IV.

Що значить подорожувати по Македониї. — З Рістоваца до Скопля. — На сербско-турецкій граници. — Турецка цензура і турецка статистика. — Скопле і житє в нїм. — Велес. Возом до Прилипа і пригода в дорозї. — Прилип і Монастир.

(Дальше).

З вижини коло села Плетвар видко цїлу горішну долину ріки Черни, що пливе в глубинї 300 метрів. З правого боку піднимають ся гори звані „Златний Врх“, а понад єго дикі шпилї вистає друге пасмо гір зване „Бабуна“, де колись давно укривали ся т. зв. Богомили. Була то в 10-ім столїтю (около 930 р.) християнська секта, котру оснував був болгарский сьвященик Богомил, а котра пізнїйше під назвою „Патаренї“ розширила ся була на Босну, Дальмацию, Італїю а навіть аж на полудневу Францию. До сеї секти признавало ся найбільше болгарске племя Драґовичів в Македониї. Богомили вірили що правда в єдиного Бога, але учили, що сьвіт сотворив не Бог, а злий дух. Богомилів і Патаренів переслїдували другі християни і старали ся їх вигубити, а то було причиною, що они мусїли укривати ся в неприступних горах. А Турки, завоювавши болгарский півостров, зробили конець сїй сектї, бо шляхта, котра по найбільшій части до неї належала, перейшла тогди на магометаньску віру і так дала початок тим беґам (властителям більшої посїлости в краях балканьских) котрі ще до нинї, хоч суть магометаньскої віри, після народности належать до Славян, Болгар або Сербів.

Перед нами лежить держава, короля Марка, володїтеля горішної Македониї, про котрого, яко национального героя, сьпівають ся ще до нинї народні пісні так само у Болгар як і у Сербів та Альбанців. Турки усадовились були в полудневій Македониї; по замках славяньских володїтелїв стояла турецка залога; володїтелї північної Македониї мусїли турецкому султанови платити данину. Християньскі держави на Балканї не могли якось згодити ся на то, щоби спільно від Турків боронити ся. Та й „краль“ Марко, котрого розвалений замок видко ще й тепер недалеко Прилипу на однім з долїшних горбів Бабуни, належав, видко, до тих незгідливих. Анї істория, анї народні оповіданя не розказують про него, щоби він воював против Турків; розповідають лиш про єго велику силу, про єго золоті, воєнні топори, та про щиру дружбу, яка вязала єго з другим володїтелем в Македониї, Константином, котрий був паном цїлої північної Македониї аж по Костенділ в нинїшній Болгариї. Краль Марко зі своєю дружиною ішов разом з турецким войском; оно-там в долинї, де стародавний гостинець з Велеса доходить до Прилипа, може збирала ся єго дружина, щоби стапути на поміч турецкій армиї, котра в 1389 р. на Косовім поли зробила конець сербскій державі. Мимо того як Серби так і Болгари величають нинї і славлять краля Марка, котрий, як здаєсь, воював також і против Болгар, коли їх послїдний цар Іван Шишман станув був против Турків над горішною Марицою в 1394 р. Того-ж самого року погибли оба володїтелї північної Македониї, Марко, Константин в нещасливій битві султана Баязеда, коли той пішов був за Дунай против Волохів.

Вижина коло Плетвара, висока на 964 метрів, творить тепер границю межи турецкими вілаєтами солуньским а монастирским. Т. зв. пелаґоньска долина, що тягне ся звідси аж далеко на полудне, єсть найурожайнїйшою на цїлу Македонию. Тут не видко нїгде пустої землї; всюди кукуруза, жито та пшениця удають ся знаменито та приносять вельким панам, аґам та беям великі доходи. Як в деяких инших краях так і тут видко ті самі відносини: де земля урожайна а вивіз легкий, там скрізь турецкі дїдичі, властителї більших посїлостий мають свої ґрунти, котрі їм обрабляють християни; де-ж земля менше урожайна, де приступ трудний і край гористий, там дрібні, малі господарі, селяни. Там також і найбільше розбишаків, бо они не важать ся нападати на долах на підданих турецких вельмож.

Прилип єсть нїчого собі місто і має около 15.000 жителїв, з котрих яких 12.000 Болгар, признаючих ексархат. Підчас нашого короткого спочинку в ханї навідав ся до нас турецкий офіцир від полициї, котрий показав ся чоловіком, знаючим досить добре відносини в краю. Він знав дуже добре цїлу Туреччину і говорив досить добре по болгарски. Коли ми єго спитали про Сербів в При-

войско шпалїр. На улицях міста повівали хоругви о російских і австро-угорских барвах, а в многих місцях були виставлені бюсти Найясн. Пана.

Поражка Греків під Маті.

Сумні Великодні сьвята мали Греки. В пятницю і суботу вела ся завзята борба на полях межи Лярісою і Тірнавос коло місцевости Маті і остаточно закінчила ся страшеною поражкою Греків, котрі змушені були чим скорше утїкати з Ляріси. Підчас битви була хвиля, коли наслідник престола з цїлим своїм штабом мало що не дістав ся до неволї турецкої. Наконець войско грецке серед величезного переполоху мусїло втїкати. З Ляріси повтїкали всї жителї, лишили ся лиш немічні старцї. Греки навіть не мали часу забрати з собою всеї зброї, муницнї і провіянту. Кажуть, що знайдено по домах навіть ще теплий сьвіжо печений хлїб. Турки заняли безпроволочно Лярісу а Едгемпаша заказав строго свому войску рабувати а навіть коло важнїйших будинків і церков поуставляв сторожу войскову. Войска грецкі поки що втекли до Фарзалї на полудни від Ляріси.

В цїлій Греції настав великий переполох і єсть обава загальної революциї. Кажуть, що навіть династия єсть загрожена. В Атинах мабуть таки прийшло до революциї, а бодай до поважних розрухів. Нарід розбиває магазини зі зброєю і забирає єї. Товпи людий по улицях домагають ся мести за пролиту безуспішно кров; мінїстрів і командантів войска називають зрадниками і війну простою комедиєю.

З причини подїй в Тесалїї залишено дальшу акцию воєнну в Епірусї і на Кретї. Офіцирів грецких з Крети відкликано, а так само має бути відкликаний і окупацийний корпус полковника Вассоса.

Новинки.

Львів дня 28-го цьвітня 1897.

— Іменованя. Є. В. Цїсар іменував Петра Гірша і Альфр. Розенберґа у Львові старшими радциками лїсовими. — П. Президент Мінїстрів поручив ц. к. секретареви Намістництва Ант. Райнерови у Львові управу староства в Долинї. — П. Мінїстер скарбу іменував віцесекретаря мінїстерияльного в Мінїстерстві скарбу дра Казим. Ґалецкого секретарем мінїстерияльним. — Львівский ц. к. висший Суд краєвий іменував авскультантами практикантів судових: Ів. Ваґнера, Вяч. Паклерского, Войт. Творовского, Стан. Саганка, Володисл. Ільницкого, Стан. Вармского, Едв. Льоренца, Іп. Залевского, Мар. Гординьского, Ник. Селецкого, Яросл. Барановского, Тад. Лучаковского, Володим. Йойка, Ів. Трача, Діон. Пїментовского, Казим. Богосевича, Авг. Безуха і Мих. Сливиньского та провізоричного авскультанта при окружнім судї в Бігачи (в Боснї) Володим. Сїнкевича і нотарияльного кандидата Стап. Данця.

— Є. В. Цїсар затвердив вибір ґр. Ад. Ґолуховского, властителя більшої посїлости в Гусятинї, на презеса і Ад. Ценьского посесора в Людвиполи коло Городницї на заступника презеса ради повітової в Гусятинї.

— Воскресна утреня в архикатедральній церкви сьв. Юра у Львові відбула ся в суботу о 6-ій годині вечером. Торжественну процесию вів Є. Ем. кардинал-митрополит Сильвестер Сембратович в супроводї численного духовеньства. В торжестві взяли участь між иншими віцепрезидент Намістництва п. Лїдль, представителї ґенерациї і инших властий. Почетну службу войскову повнив відділ 80 полку піхоти.

— В Городку — як нам звідтам пишуть — завязало ся товариство взаїмного кредиту „Поміч", стоваришене зареґестроване з обмеженою порукою. Членами дирекциї товариства суть: др. Лонгин Озаркевич адвокат в Городку, Василь Дмуховский пенс. директор народної школи і о. Ник. Романюк катихит народної школи, а їх заступниками о. Евг. Монцїбович, Ник. Бльок і Іл. Грициняк, всї в Городку замешкалї. До ради надзираючої входять: о. Мих. Цар з Мавкович председатель, Григ. Муринець заступник предсїдателя, Клим. Воляньский секретар, о. Йос. Дяків, Петро Сьвітоньский і Ів. Русин. — Один удїл того товариства виносить 20 корон.

— Нещастна пригода. Вчера в полуднє при розбираню старої каменицї при ул. Зеленій ч. 3 у Львові, завалила ся часть стїни і ґанок першого поверха і убили на місци двох робітників: Луку Карплюка і Андрія Н. (назвище незвістне). Оба нещастві полишили вдови і дїти.

— Зміна властителя. Село Струпків коло Отинїї купив від пп. Кунців промисловець з Станиславова п. Жигм. Реґенштрайф і закладає там горальню і фабрику дріжджів.

— В справі всхідно-галицких льокальних зелїзниць. Після оповіщеня Gazet-и Lwowsk-ої оголошує ся конкурс на виконане всїх шляхових будов і будинків при зелїзничім шляху Гадинківцї-Іване пусте і єго бічній лїнїї з Тересина до Скали. Оферти приймають ся найдальше до дня 12-го мая с. р. о годинї 12-ій в полудне в мінїстерстві зелїзниць у Відни. Условія і інформацийні прилоги можна переглядати в мінїстерстві зелїзниць в департаментї 18-ім і ІІ-ім бюрі управи зелїзничих будов в Терноноли.

— Устні іспити зрілости в учительских семинариях відбудуть ся: 1) в мужеских: в Ряшеві дня 2 червня, в Тарнові дня 2 червня, в Кракові дня 9 червня, в Самборі дня 21 червня, в Тернополи дня 21 червня, у Львові і в Станиславові дня 1 липня; 2) в женьских: у Львові дня 15 червня, в Кракові дня 21 червня, в Перемишли дня 5 липня.

— Ярмарки на площи сьв. Юра у Львові переніс львівский маґістрат на площу Йосифа Бема, а то в наслідок наміреного уладженя плянтаций коло сьв. Юра. То розпоряджене маґістрату буде обовязувати вже від 4 мая с. р., т. є. від часу, коло розпочинає ся перший сегорічний 4-тиждневий армарок.

— Товариств у Львові взагалї єсть тепер 230. В тім числї містить ся 47 фахових стоваришень, 37 товариств добродїйних, 22 клюби і спортові товариства, 8 товариств жіночих, 8 товариств економічних, 6 полїтичних, 10 наукових, 5 музичних і сьпівацких, 5 ґімнастичних, 5 академічних, 4 лїтературні, 2 релїґійні і 2 войскові. Руских товариств всякого рода єсть 25, жидівских 25 і одно нїмецке.

— Пятнистий тиф вибух в Скнилові під Львовом. Внаслїдок того видав львівский маґістрат оповіщене, в котрім звертає увагу публики на охоронні средства перед тою недугою. Именно треба уникати осіб, що стикають ся з хорими на ту недугу; не можна дотикати ся одежи, в якій

липі, сказав він нам: „Нема їх, Болгари всїх їх пожерли"; хвалив Болгар, що они дуже працьовиті і спокійні, лиш жалував ся на то, що намножило ся богато розбійників, бо нїхто против них не виступає. До нас прилучив ся ще й якийсь старий чоловік, місцевий лїкар, Гекім-баші. Був то давний російский жид, але сидїв вже в Прилипі сорок лїт і займав ся там лїченєм людий, научившись тої „штуки" з практики. Коли ми так бесїдували, увійшов якийсь Болгарин і став єму жалувати ся на свою хоробу. Гекім-баші виймив свою аптику з кишенї, заколотив спору порцию хінїни з водою в стоячій на столї філїжанцї від кави і дав недужому випити. Той випив і лиш страшно скривив ся, а відтак дав лїкареви якусь малу срібну монету, котру подав єму другий Болгарин виймивши єї із зматка, в котрім мав завязаний тютюн. — Я на всї хороби даю лиш хінїну — сказав Гекім-баші статочно — а то длятого, що тут люди западають лиш на одну хоробу, на пропасницю. Та й той чоловічок знав дещо розповісти. Не міг нахвалити ся Болгар, які они пильні та працьовиті. Школи у них добрі, учителїв посилають їм з Константинополя або з Софії. Нїхто з Болгар в Македонїї і не думає о тім, щоби відривати ся від Туреччини, як і дїйстно не було тут доси нїколи болгарскої ворохобнї. То лиш правда, що ворохобня навіть і в придунайскій Болгариї приходила завсїгди ізза Дунаю. Христо Ботев, Стамболов та другі борцї за свободу, знали аж надто добре, як їх завела байдужність того народу, котрий они хотїли освобождати. — Болгари у нас всїм — кажав Гекім — селянами, челядию, купцями, духовними, учителями ремісниками, та й мій син став Болгарином. Хиби суть, то правда, але — і він зиркнув при тім на полїцайника — але падишах вже їх усуне. — Іншалла! — по божій воли! — притакнув єму офіцир від полїциї.

Фергад поскоряв до їзди і незадовго котила ся наша трійка широким гостинцем по пеляґоньскій рівнинї. Вже змеркало ся, коли ми переїхали через Черну в кількох місцях, бо она тут вє ся і заливає иноді цїлу долину. Ледви що ми бродом через ріку обїхали якийсь драпливий міст, як щось затрїскало під нами і наша ляндара перехилила ся на бік, як би потапаючий корабель. Фергад став клясти, заптїй зіскочив і вхопив конї, а ми повилазили. Вісь зломила ся — сказав Фергад спокійно. Але він умів зараз дати собі раду. Коли з далека загуркотїв віз, що їхав до Прилипа, він крикнув, щоби станув. Ми видїли, як турецкі офіцири, що їхали тим возом, добули свої револьвери; гадали, видко, що їх напали якісь розбійники і що Фергад в своїй живописній альбаньскій ноші, то якийсь ватажко. Сховайте собі свої револьвери — кликнув до них Фергад — тут два консулї, що їдуть до Монастиря, позичте свого воза! Ще й так в пору заїдете до Прилипа! — Турки були чемнїйші, як ми того по так безцеремонїйній просьбі сподївали ся. — Ми би позичили — сказав один з них — але мусимо завтра раненько бути в Прилипі. — Ну, то я присяду ся до вас та возьму з Прилипа инший віз. — Та й зараз таки вихопив ся на віз, а до заптїя ще лиш крикнув, щоби добре нас пильнував, як би надїйшли якісь розбійники.

Оттак сидїли ми на гостинци серед темної ночи. Конї привязали ми до дерев, розклали ватру серед дороги та й мали вже досить тої займавої Македонїї. Як би то добре було, коли би ми тепер сидїли собі дома при винї та читали в ґазетї про тих легкодухів, що пішли волочити ся по Македонїї! Аж по довшій хвили ми якось погодили ся з своєю судьбою, особливо-ж тогди, коли один з нас піддӓв гадку, щоби ми зробили собі ґроґ. Коли відтак все вже стояло приготовлене коло ватри і вода закипіла в кітлику, то ми знову повеселїйшали і немалу мали втїху, коли наш заптїй перший раз в житю пив алькоголь і хвалив собі, що добрий „чай".

Над раном повилазили ми зпід дерг; нїчо не пропало, навіть конї стояли під деревами поспускавши голови і мокрі від роси. Наконець появив ся Фергад з якоюсь таліґою, иншої підводи годї було дістати. Якийсь хлопець Турок, що прийшов був з Фергадом, сїв на одного коня з нашої трійки і забрав їх з собою, а ляндара лишила ся таки там, де лежала. Двайцять кільометрів аж до Монастиря на простім возї по турецкій дорозї, повній вибоїв і жвавим бігом, то була їзда, від котрої нам і сьміяти ся відхотїло ся. Аж наконець в блеску ранного сонця показала ся перед нами столиця вілєту. На перший погляд виглядає она як яке полудневе місто. Доми міста, положені при споді високих гір Перістері, займають нерозмірно великий кусень землї. Помежи множеством тополь, котрі тут займають місце кипресів, виднїють ся білі мінарети і низькі дахи домів. По за ними синїють ся гори Перестері а ще дальше видко вершки睿Неречкої планини. На гостинци ще глухо і пусто; рідко лиш стрічаємо деяку таліґу. Наконець добре витрясені в'їзджаємо до Монастиря. Єсть то місто велике, бо має звиш 50.000 жителїв всякої народности: Турки, Альбанцї, Серби, Болгари, Греки, Куцоволохи, Жиди і Цигани. Місто єсть дуже торговельне, бо лежить як раз в місци, де перетинають ся два важні шляхи торговельні Солунь-Дураццо і Софія-Янїна. Нинї єсть се місто сполучене з Солунем також зелїзницею, котра тут кінчить ся. Крім висших турецких властий вілєту єсть тут також команда третого корпуса турецкого. Великий рух торговельний (головно торговля збіжем) і промисловий єсть причиною, що майже всї більші держави европейскі мають тут своїх консулїв.

V.

Чому нинї в Македонїї і Альбанїї спокій? — Положене на Кретї і чия буде Крета. — Залив і форт Суда. —

ходили недужі особи, а також одежи осіб, що мешкають разом з хорими, вкінци треба молоко зі Снилова споживати лише по перевареню.

— Уважайте на діти! З Белелуї коло Снятина доносять: Пятилїтна дочка економа Бергмана вийшла дня 23 с. м. в поле, аби там побавити ся з братом. Однако вскорі щезла без слїду і аж онoгди найшли єї трупа селяни в Задубрівци, селї віддаленім о пів милї від Белелуї. Як показало ся, випущена без догляду з дому дівчина упала в багно, а що не могла з него видобути ся, умерла з голоду і студени.

— З Поморян пишуть нам: В Велику Пятницю о годинї 5-ій по полудни у Василя Бойка гріла жінка его Агафія три лїтри оковити на кухни. Єї дочка запалила сїрник, аби подивити ся чи оковита з медом кипить. В тій хвили займила ся горївка. Дочка вхопила горнець з горївкою, а коли попекла собі руки кинула горнець на землю і обляла горючою горївкою матїр, що стояла коло шафи. Потім дочка вибігла аби подивити ся чи не горить хата, а на нещаснїй матери займила ся одїж і так сильно єї попекла, що аж шкіра на вїй потріскала і волосе на голові цїлком обгоріло. В великих муках померла нещастна по двох днях. Небіжка мала 44 роки.

— Американьскі Індияни, що подавали тілько предмету для фантастичних описів ріжних подорожий і небезпечних пригод, останути незадовго хиба в тих повістях страшними противниками білошкірих людий і їх цивілїзациї. Бо на дїлї они цивілїзують ся самі і то дуже скоро. В Сполучених Державах є 73 Індиянів офіцирами полїциї, 850 полїцаями, 123 судиями, крім того богато з них занимають ся ремеслами. 1500 Індиянів бере державні пенсиї урядників, 432 червоношкірих є учителями, 4 лїкарями, а навіть недавно червоношкірна панї С. Зінґ зложила медичні іспити в Новім Йорку. Так само панна Вуд, дочка начальника племени Павн скінчила правничий виділ а три Індиянки з Отави, по відбутю відповідних студий, вступили до шпиталю для доглядання хорих.

— Дїтеубийниця. Дочка міліонера Шенфельда в Антверпії убила свою новонароджену дитину і утїкла відтак до Америки. Суд розіслав за нею гончі листи. Увязнено гувернантку, що мала участь в убийстві.

— Чого любов не вигадає! Щоби не зраджуючи ся виявити свої чувства, вигадали закохані мову цьвітів, котру вже майже всї знаємо. Мова вахлярем належить вже більше до рідкости, але не є також новостию. Але от тепер зачинають вже розмавляти залюблені пари — почтовими марками. Марка приліплена на право в долинї, стоячо значить: Твоя любов ущасливляє мене! лежачо: Моє серце належить тілько до тебе! косо: Не жури ся і будь щасливий: навідворіть: Не вірю тобі більше. — На лїво в горі стоячо: Люблю тебе! лежачо: Моє серце належить до кого иншого! косо: Будь менї вірний! навідворіть: Бувай здоров, любчику! — На лїве в долинї, стоячо: Твою вірність я винагороджу! лежачо: Остав мене в моїм смутку! косо: Я остану тобі вірна! навідворіть: Ти дав доводи своєї вірности! Коло призвиска в однїй лїниї, стоячо: Прийми мою любов! лежачо: Тужу, щоби тебе побачити! косо: Заслугуєш, щоб тебе поважати! навідворіть! Я занята ким иншим. В горі, на серединї, стоячо: Удїли менї свого довіря! лежачо: Я на віки твоя! косо: Одного цїлунку! навідворіть: Памятай на мене! В долинї на серединї, стоячо: Так! лежачо: Хочу вас пізнати близше! косо: Нї! навідворіть: Ненавиджу тебе! На відворотнїй сторонї коверти: Не накидуй ся менї більше! Нефранкований лист: Погорджаю тобою!

— Померли: В Товмачи о. Франц Сава, тамошний римо-кат. парох і бувший посол соймовий та довголїтний презес ради повітової, в 64-тім роцї житя; — у Відни др. Кароль Лїцов, професор історії штуки на тамошнім унїверситетї.

Телеграми.

Петербург 28 цьвітня. Підчас ґалевого обіду тоастував цар в честь Є. Вел. Цїсаря і дякував за новий доказ щирої дружби та заявив, що ту дружбу скріпляють спільні погляди і засади, маючі на цїли забезпечене благодати мира для народів. Австрийский Цїсар знає ті чувства, які цар має для него. Особливу вагу кладе він на повну солїдарність межи монархами для тої високої цїли, до якої стремлять. — Цїсар Франц Йосиф подякував за то щире приняте, яке всюди стрітив і зазначив в своїм тоастї, що видить в тім новий доказ чувств взаїмної дружби опертої на поважаню і льояльности, котра запоручає народам мир і благодать. В кріпкій преданности для побіди сеї справи — казав монарх — буду завсїгди чути ся щасливим, що буду міг числити на поміч царя в переконаню на успіх спільних змагань.

Петербург 28 цьвітня. Цар принимав мінїстра ґр. Ґолуховского на авдиенциї, котрий складав відтак візити мінїстрови справ заграничних Муравєви, амбасадорам і другим достойникам.

Петербург 28 цьвітня. Є. Вел. Цїсар роздав 138 ордерів всїляким росийским достойникам.

Рух поїздів зелїзничих

важний від 1 мая 1896, після середно-европ. год.

Відходять до

	Поспішні			Особові			
Кракова	8·40	2·50	11·00	4·40	9·55	6·45	—
Підволочиск	5.55	2·06	—	—	9·30	10·45	—
Підвол. з Підз.	6·08	2·19	—	—	9·48	11·12	—
Черновець	6·10	—	—	10·15	2·45	—	—
Черновець що понедїлка	—	—	—	10·25	—	—	—
Белзця	—	—	—	9·15	—	—	—
Мушини на Тарнів	8·40	11·00	—	4·40	—	6·45[1]	—
Гребенова 2)	—	—	—	—	9·35	—	—
Сколього і Стрия	—	—	—	5·22	9·35	3·05	7·22
Зимної Води 4)	—	—	—	—	3·29	—	—
Брухович 5)	—	—	—	—	1·20	—	—
Брухович 6)	—	—	—	—	3·20	—	—
Янова 7)	—	—	—	9·45	3·00	8·55	—
Янова	—	—	—	9.45[8]	1·05[9]	3·00[10]	6·25[9]

1) Від 1 червня до 30 вересня. 2) Від 10 липня до 31 серпня. 3) До Сколього лише від 1 мая до 30 вересня вкл. 4) Від 1 мая до 6 вересня в недїлї і сьвята. 5) Від 1 мая до 6 вересня в недїлї і сьвята. 6) Від 1 мая до 6 вересня в будні дни. 7) Від 1 мая до 15 червня і від 1 вересня до 30 цьвітня кождого дня. 8) Від 16 червня до 31 серпня що день. 9) Від 16 червня до 31 серпня в недїлї і сьвята. 10) Від 16 червня до 31 серпня в тиждневі дни.

Поїзд блискавичний зі Львова 8·40 рано, в Кракові 1·48 по полудни, у Відни 8·56 вечер.

Час подаємо після годинника середно-европейского; він різнить ся о 36 мінут від львівского: коли на зелїзници 12 год., то на львівскім годиннику 12 год. і 36 мін.

Приходять з

Кракова	1·30	5·10	8·45	8·55	6·55	9·30	—
Підволочиск	2.40	10·05	—	8·07	5·20	—	—
Підвол. з Підз.	2.25	9·50	—	7·46	4·55	—	—
Черновець	9·51	—	—	2·01	7·28	—	—
Черновець що понедїлка	—	—	—	6·13	—	—	—
Белзця	—	—	—	—	5·45	—	—
Мушини на Тарнів	5·10[1]	—	—	8·55[2]	6·55	—	—
Гребенова	—	—	—	—	1·51[3]	—	—
Сколього і Стрия	—	—	—	12·10	8·00	1·51[4]	10·10
Брухович 5)	—	—	—	—	—	8·03	—
Брухович 6)	—	—	—	—	—	8·25	—
Янова	—	—	—	7·50[7]	—	5·28[8]	8·54[9]
Янова 9)	—	—	—	—	1.10	7·48	—

1) Від 25 червня до 15 вересня. 2) Від 1 червня до 30 вересня. 3) Від 10 липня до 31 серпня. 4) Зі Сколього тілько від 1 мая до 30 вересня. 5) Від 1 мая до 25 червня і від 15 серпня до 6 вересня. 6) Від 26 червня до 14 серпня. 7) Цїлий рік. 8) Від 16 червня до 31 серпня. 9) Від 1 мая до 15 червня і від 1 вересня до 30 цьвітня.

За редакцию відповідає: Адам Кржоховецкий.

Дорога з Суди до Канеї. — Теперішний вид Канеї. — Европейскі прапори на Кретї. — Европейский концерт і межинародна войскова парада в Канеї.

Щасте воєнне перехилило ся на сторону Турків і Ляріса, головна кватира всхідної грецкої армії єсть вже нинї в їх руках. На заходї держить ся ще грецка армія в Епірусї, але мабуть також вже не довго буде держати ся. Нема вже обави, щоби в Македонії або Альбанії настав якийсь заколот і длятого можемо знову перенести ся на Крету, де все ще не заткане жерело непокою для Европи. Але заким туди перенесемо ся, може не від річи буде поспитати ся, чому в так непевних і неспокійних сторонах як Македонїя і Альбанїя, — а такими бодай уважано сї краї доси в цїлій Европі — не прийшло при так незвичайно добрій нагодї до якоїсь революциї? Не вже-ж щез десь зовсім той патріотизм тих народів, що замешкують ті краї? Чи може відійшла їх зовсїм охота вибити ся на волю зпід турецкого панованя? Або може Турки розставили в Македонії тілько войска, що там не то вже Греки, але навіть Серби і Болгари не можуть рушити ся? — О тім доси не було нїчого чувати і Туреччина, хоч по части й скріпила свої залоги, то все-таки не на стілько, щоби спинити революцию, коли би комусь прийшла до того охота. А може всї Македонцї разом так дуже налякали ся Европи, що не важать ся і рушити? — Анї слїду того; їм байдуже про Европу і волю єї полїтиків. Отже де причина? — Відповідь на то дуже легка і проста: нема того, кому би революция була на руку, отже й нема єї. Певно, що не Грецнї була би она не на руку, бо они були би й навіть радо викликали, коли-б були могли. Навіть грецкий патріотизм в найбільшій потребі не був в силї спонукати Греків в Македонії до революциї. Болгари і Серби сидять так само тихо, як би серед глубокого мира. Найлїпший се доказ, що жерело революций на Балканї не зовсїм, навіть не в значній мірі там знаходить ся, що оно далеко поза Балканом. Де оно по правдї — тепер може найлїпше показало ся. Росия, опікунка балканьских народів, не знає нї патріотизму грецкого, нї болгарского, нї сербского, нї турецкого; коли їй того потреба, то для неї кождий добрий, хоч би, як тепер, і турецкий. Она так хоче, їй так потреба, і в Альбанії спокій. Прийде час, то она вже буде знати, в чию патріотичну струну вдарити. Народи як і поодинокі люди не так борзо учать ся, не так легко набирають ся розуму.

А що-ж чувати на Кретї? Положенє в нїчім не змінило ся. Держави европейскі постановили і дальше бльокувати Крету а їх адмірали будуть мабуть ще досить часу і нагоди, щоби устроїти таку межинародну войскову параду, як та що відбула ся в сам латиньский великий четвер; християни де можуть, ріжуть магометан і дальше, а магометани з взаїмности роблять то само. Комендант грецкого войска на Кретї, полковник Вассос, дав також знати, що готов станути до кровавого танцю, але мабуть тепер по житві під Маті в Грециї вже відійшла єму охота до того. Остаточно який буде конець того всего і чия буде Крета? — То годї вгадати; але звичайно так буває, що де два бють ся, там третий сьміє ся. Тим третим, здаєсь, єсть нинї Росия і то річ певна, що она в душі сьміє ся, хоч на зверх робить поважну міну і пристає на все, на що годять ся другі держави европейскі. Та й добре їй сьміяти ся, коли вже пішла чутка, що Крета стане росийскою з тої простої конечности, що їй дуже потреба догідних портів на Середземнім мори для єї фльоти воєнної. А залив Суда преці дуже догідний; Грекам его не потреба, бо для їх малої фльоти стане й тих, які они мають в своїм краю. Чи та поголоска покаже ся правдиво — се довідаємо ся в недалекій будучности.

(Дальше буде).

Інсерати

„оповіщеня приватні"), як для „Народної Часописи" так також для „Ґазети Львівскої" принимає лиш „Бюро дневників" ЛЮДВИКА ПЛЬОНА, при улиці Кароля Людвика ч. 9, де також знаходить ся Експедиция місцева тих ґазет.

З друкарні В. Лозиньского під зарядом В. І. Вебера.